

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Вересень 2008

Новий навчальний рік у НаУКМА

31 серпня у Національному університеті «Києво-Могилянська академія» відбулася урочиста церемонія Посвяги у студенти, якою ось уже 17 років поспіль відроджена Могилянка розпочинає новий навчальний рік. У 2008 році до родини могилянців долучились 1240 студентів.

З вітальним словом перед могилянцями виступили:

Богдан Гаврилишин, Почесний професор НаУКМА, видатний економіст і громадський діяч;

Ігор Бураковський, доктор економічних наук, професор факультету економічних наук, директор інституту економічних досліджень та політичних консультацій, голова правління Міжнародного фонду «Відродження», кавалер ордена «За заслуги» III ступеня;

Тетяна Огаркова, випускниця НаУКМА (магістр культурології, випуск 2002 року), доктор філософії в галузі літературознавства (Університет Париж-12 Валь-де-Марн, Франція), старший викладач кафедри філології НаУКМА, керівник Центру міжкультурних комунікацій НаУКМА;

Олексій Павленко, випускник НаУКМА (випуск 1998 року, факультет економічних наук), виконавчий директор компанії «Фокстрот»;

Антон Чорний, студент 5 р.н. факультету інформатики (випускник бакалаврату 2008 року, ФІ), заступник голови Студентської Колегії НаУКМА.

Новий 2008/09 навчальний рік для всієї університетської громади НаУКМА розпочався загальноуніверситетською інавгураційною лекцією визначного громадського діяча, відомого економіста, Почесного професора НаУКМА **Богдана Гаврилишина «Стан світу – стан України»**.

Лекцію Почесного професора НаУКМА **Богдана Гаврилишина** буде видано друком у Видавничому домі «КМА». Повний текст лекції Почесного професора НаУКМА **Богдана Гаврилишина** читайте на сайті:

http://www.ukma.kiev.ua/news/news_detailed.php?id=1065

у додаткових матеріалах.

Ми ж подаємо для читачів АП найважливіші, з нашої точки зору, проблеми, порушені у виступі п. Б. Гаврилишина.

(Продовження див. на стор. 2).

У нашому випуску:

«Слово про закон і благодать» XXI століття

Стор. 3

Лариса Кадирова:
«Ми мусимо пишатися тим, що живемо в один час із Маркесом»

Стор 4, 8

Книжки ВД «Києво-Могилянська академія» здобули 4 відзнаки

Завершилась 15-а Національна книжкова виставка-ярмарок «Форум видавців у Львові». В рамках форуму відбулися:

- Конкурс «Найкраща книга Форуму видавців»
- Третій Міжнародний літературний фестиваль «Література в еру мас-медіа»
- Бізнес-форум «Український книжковий ринок. Значення статистичної та аналітичної інформації для ефективного розвитку»
- Благодійна акція «Подаруй дитині книжку!»

Книги «Великий голод в Україні 1932–1933 рр.» У 4 томах та Іван Дзюба. «Тарас Шевченко. Життя і творчість», видані Видавничим домом «Києво-Могилянська академія» здобули відзнаку «Найкраща книга Форуму видавців». Також, спеціальні відзнаки здобули праці «Теорія літератури в Польщі» (спеціальна відзнака малого журі науковців (гуманітарні науки) та «Великий голод в Україні 1932–1933 рр.» У 4 томах (спеціальна відзнака малого журі громадських діячів).

Вітаємо команду Видавничого дому «Києво-Могилянська академія»! Бажаємо натхнення і нових перемог! Детальніше про «Форум видавців у Львові» <http://www.bookforum.com.ua/press/20080918/1287.html>

Стор. 5

Чехія: своя серед своїх

Стор. 6

eKMAIR: Новий електронний архів НаУКМА

Стор. 7

26 вересня відбувся День факультету правничих наук!

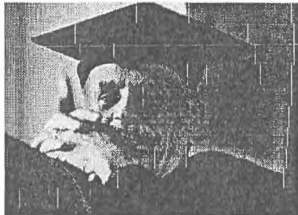
Шановні колеги, друзі –
викладачі, співробітники і студенти
факультету правничих наук НаУКМА!

Щиро вітаємо вас зі святом!
Бажаємо вам успіхів, здобутків і перемог!
Подальшого динамічного розвитку факультету!
Нових професійних і творчих звершень!

Могилянський соціум

(Продовження. Початок на стор. 1).

Я вдячний і гордий, що мене обрали Почесним професором Національного Університету «Києво-Могилянська академія». НаУКМА — це українська святиня науки і освіти. Я мав привілей бути на святі відкриття відомої Академії, був членом її Міжнародної наукової ради і сліdkую за її прогресом. Сама назва «Києво-Могилянська Академія» зобов'язує нас всіх — професорів, студентів, меценатів — дбати про те, щоб вона була справді українською святинєю науки і освіти, яка надзвичайно потрібна незалежній Україні.

Стан світу — стан України

Тема моєї доповіді: «Стан світу — стан України». Тема широка, час обмежений, тому буду говорити дещо спрощено з надією, що багато з вас — студентів — вивчить її краще, більш детально.

Світ є хворий майже в усіх своїх складових, в усіх аспектах свого життя. Симптоми хвороби дуже яскраво виражені в демографії, технології, екології, економіці, геополітиці і в інституціях різного рівня.

Технологія

Геометричний ритм розвитку науки — це джерело гордості нашої епохи. Майже всі наукові розробки, перетворені на технологію, мають два обличчя: позитивне, корисне і шкідливе, руйнівне. Найяскравішим прикладом є ядерна енергія, адже це потужне джерело електроенергії, але одночасно і ядерна зброя. Багато хімічних процесів економічно корисні, але вони значно засмічують повітря, воду, землю. Нажаль, індивідуальна і колективна мудрість і мужність не зростають паралельно з прогресом науки. Критеріями вибору технологій є інноваційний аспект та рентабельність, а не етичні рішення про те, що добре і що шкідливе для суспільства.

Екологія

До XIX століття природа не відчувала існування людей на нашій землі. Єдиним викликом для населення було використання природи для свого добробуту. Природні ресурси вживали як «річний прибуток», а не «статутний капітал», подарований провидінням. Стрімкий ріст населення світу і швидкий розвиток технологій почав відчутно перевантажувати природу. Почалось засмічення повітря, води і землі, знищення лісів і вичерпання деяких природних ресурсів з величезним спустошенням флори і фауни. Одним з драматичних наслідків цих процесів є дуже швидка зміна клімату, яка для багатьох країн виявиться справжньою катастрофою.

Існують знання і, навіть, технології, які б дозволили вживати приблизно одну четвертину енергоносіїв та інших природних ресурсів для того, щоб виготовляти все, що потрібно для

комфортного життя людей. Це, однак, вимагало б радикальних змін на підприємствах, в політиці урядів, а й перші, й другі надто інертні. Тому це питання залишається величезним викликом для людства.

Перспективи України

Ситуація в Україні навряд чи зміниться протягом наступних кількох років. Ми, мабуть, пройдемо ще через два цикли президентських виборів і виборів до Верховної Ради. Важко прогнозувати результати цих виборів: надіюсь, вони пройдуть у досить прозорій і демократичній спосіб. Тільки на перспективи 8-10 років можна передбачати початок досить швидких змін і послідовне перетворення України на нормальну демократичну державу з модернізованою економікою та досить пристойним рівнем життя населення.

Які підстави для такого оптимістичного прогнозування? По-перше, помаранчева революція закріпила демократичні процеси у нашому політичному житті. Повертатись до дикта-

тури з «демократичною косметикою», мабуть, вже не можливо. По-друге, та сама помаранчева революція виявила справжній характер нашого народу. Вимоги учасників революції не стосувались підвищення зарплат, пенсій, забезпечення більшої кількості місць для праці. Вимагали тільки правди і свободи.

Процес революції був унікальним у історії світу. На противагу французькій революції, яка відбувалась під чудовим слоганом «Свобода, братерство, рівноправність!», але на ділі рубали голови і проливали кров без жодних проявів братерства, помаранчева революція відбулась надзвичайно мирно, у дуже братерській атмосфері, коли люди турбувались про долю та комфорт ближніх. Була і велика спонтанна допомога від тих князя, які не брали прямої участі у революції, для забезпечення бодай мінімальних потреб учасників подій. Важливим є й те, що учасники не виявляли ненависті до своїх опонентів, вітали їх квітами, а не камінням, приваблювали піснями, а не погрозами.

Другим важливим елементом є той факт, що окрім розчарування станом України і кількох мільйонів заробітчан та великої кількості молодих висококваліфікованих людей поза Україною, нація країна вражає, навіть іноземців, величезною динамікою, творчістю, ініціативою в різних сферах життя (економіці, культурі, в діях багатьох недержавних організацій, асоціацій, громад). Скільки створюється нових пісень кожного дня! Скільки з'являється нових груп в музиці, нових хорів, виникає нових письменників, поетів, композиторів!

Україна має можливість стати країною, в якій поєднуються і взаємно підкріплюються політична свобода, економічна ефективність, соціальна справедливість і симбіотичне співіснування з природою.

Надіюсь і вірю, що для досягнення такого стану Україні попрацює багато професорів і ще більше випускників нашого Університету «Києво-Могилянської академії».

Фрагменти інавгураційної лекції
Почесного професора НаУКМА
Богдана Гаврилишина

Партнерство, проекти

Простір твоєї кар'єри розширюється, студенте!

Стартує спільний проект НаУКМА та компанії JTJ

Випускники Могилянки традиційно посідають перші місця у рейтингах працевлаштування і є абсолютно конкурентоспроможними на ринку праці. У цьому успіху є заслуга в тому числі й університетського Центру кар'єри та працевлаштування (JCC), який був першим подібним підрозділом в українських вишах. Своїм пріоритетним завданням JCC вбачає у наданні студентам додаткових можливостей для професійного становлення і зростання. На це спрямований і новий проект НаУКМА, який координуватиме JCC, «Простір твоєї кар'єри» — цього разу спільно з «Джей Ті Інтернешнл Компані Україна». Стратегія проекту полягає у адекватній відповіді партнерів проекту на вимоги ринку праці: університет намагається якомога більше наблизити навчання студентів до реальних потреб бізнесу, а компанія також зацікавлена бути у цьому процесі. З метою докладніше дізнатись про нього ми звернулися до керівника Центру Ірини Картавцевої та менеджера з комунікації ЗАТ «Джей Ті Інтернешнл Компані Україна» Катерини Засухи, випускниці НаУКМА.

— Як виникла ідея спільного проекту?

— К.З.: Одна з проблем, яку відзначають компанії-працевлаштувачі в Україні, — це необхідність адаптації молодих фахівців, які щойно закінчили вузи, до реальності бізнесу. Наша компанія є третім за розміром у своїй галузі у світі, тому наш бізнес є надзвичайно динамічним та складним. Зокрема, залучаючи студентів до стажерських програм, ми намагаємось робити поступове введення до бізнесу і першине виховання майбутніх професіоналів. Але ми хочемо більшого, тому і вирішили стати такою компанією, яка ще більше допоможе студентам наблизитися до розуміння правил гри у великому бізнесі.

— І.К.: Ми зі свого боку вже маємо позитивний досвід у реалізації проектів навчально-практичного спрямування. Крім знань зі спеціальності, цінуються в молодих фахівцях і особисті якості, і навички ділового спілкування, вміння презентувати проекти.

— Чому в якості партнера Ви обрали саме НаУКМА?

— К.З.: Саме в НаУКМА працюють люди, які вміють поєднати ініціативи від компанії та потреби вузу, перетворювати їх на проекти, від створення та представлення концепції проекту до щоденного адміністрування.

— Які напрямки діяльності передбачає проект?

— І.К.: Проект «Простір твоєї кар'єри» різноманітний, але все підпорядковано одній спільній меті — майбутній фахівець має отримати не лише якомога більше знань, а й перші ділові навички, що у майбутньому приведе до успішної самореалізації. На це спрямована в першу чергу навчально-практична програма «Досвід від професіоналів» — адаптація до професійної діяльності — семінари та майстер-класи від провідних бізнес-фахівців на актуальні теми: «Бізнес-етикет», «Ефективна комунікація та взаємодія», «Презентаційні навички. Навички переговорів», «Персональний розвиток. Побудова власної кар'єри», «Управління проектами», «Лідерство». Також в рамках цього проекту вперше буде реалізовано бізнес-туру на базі JTJ «Кейс «День у компанії».

Духовні цінності людини

Блаженніший Любомир Гузар, Предстоятель Української греко-католицької церкви, Верховний архієпископ Києво-Галицький у рамках циклу лекцій «Духовні цінності людини» 2 вересня 2008 року прочитав для могилянців лекцію-проповідь «Роль закону у житті».

Цикл лекцій «Духовні цінності людини» був започаткований в Могилянці у 2004 році. Могилянці мали можливість послухати лекції: Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета (2004 р.), отця-доктора Бориса Гудзяка, ректора Українського католицького університету (м. Львів) (2005 р.), архієпископа Харківського і Полтавського Української автокефальної православної церкви Ігоря Ісиченка (2006 р.), викладача Київської право славної богословської академії УПЦ КП, прес-секретаря Київської Патріархії о. Євстратія (2007 р.).

За доброю традицією, що склалася в Могилянці, новий навчальний рік починається з напутнього слова. Воно звучить із уст людей, які, за покликанням долі, перебувають найближче до сфери, котра на практиці опікується духовним здоров'ям та спокоєм людини.

Цього разу Могилянка вкотре мала велику приємність поспілкуватися з очільником української греко-католицької церкви, єпископом Київським та Галицьким, кардиналом, Блаженішим Любо-

диною.

На думку Блаженнішого Любомира, проблемою людини, над якою «варто трошки замислитись», є Закон. Із одного боку, є Господь Бог – джерело Закону, що веде до життя. А з другого боку, якщо цього не приймемо (бо ми можемо відмовитися), тоді стається лихо.

Л. Гузар зазначив: «Господь Бог нас запрошує до життя. Коли ми хочемо життя, прагнемо його, бажаємо, щоб воно було добрим для нас і наших дітей, Господь Бог запрошує нас бути вільними. Кожен з нас хоче, щоб нам було добре, щоб ми були вільними, щоб ми не були нічийми невольниками, щоб ми не були залежними, але щоб ми були вільними».

Можливо, ті, що слухали його, з перших слів трішечки знітилися, були збентежені темою, котрої пан Любомир вирішив торкнутись цього разу. «Ой, Боже, закон! Та то нещастя – закон. Та то мене обмежує, то не дає мені можливості розвернутись», – ось що могло крутитися в голові у слухачів. На жаль, більшість із нас мають таке уявлення, що протилежне поняття до закону – то є певолья.

«А це неправда, це – неправильно. Протилежне поняття до закону є анархія. Коли б ми закон зберігали, коли б розуміли, що закон існує на те, щоб нам зберегти нам життя, здоров'я, врешті, свободу! Протилежність закону не є неволю». Блаженніший акцентував увагу слухачів на одному з найголовніших

Так, звісно, закон не завжди веде людину лише до щастя. Але він забезпечує той налагоджений устрій, котрий надає більшій кількості людей можливість того омріяного щастя досягнути. Також він забезпечує бодай якийсь відносний мир, що також для успіху людини в цьому житті, для її психічного здоров'я та фізичного існування є дуже важливим аргументом. І ось про це час від часу варто собі нагадати, зупинитися, щоб напевне засвоїти.

В конкретному випадкові йдеться про той специфічний зв'язок, діалектику

нібиго непокерованих між собою речей – любові і закону, того, що вивільняє, і того, що надає людині певних рамок. Хоча на правді все дуже просто: свобода завжди є усвідомленою необхідністю, розумінням того, що є щось, чого кінце потрібно дотримуватись і виконувати, оскільки воно є тим циментом, що зліплює соціум. Тільки тримаючи в руці закон, маючи його в своєму серці, навіть не артикулюючи, але відчувачи його всіма фібрами, людина здатна жити.

Ганна Трегуб,
студентка НаУКМА

«Слово про закон і благодать» XXI століття

миром Гузаром – людиною, котра керує та опікується життям однієї з найбільших християнських деномінацій на теренах України.

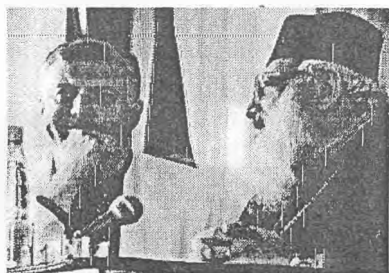
Певна річ, що Академії не вперше вітати в своїх стіпах видатних церковних ієрархів, діячів науки та

культури, політиків сучасності – усіх тих, хто вже сьогодні посів чи скоро посяде чільні місця на скрижалях не тільки української, а й світової історії. До того ж доступ та спілкування з шми особами, найкращими тут, у Могилянці, є вільним і ліберальним – у найкращих могилянських традиціях. Варто наголосити на високій пропедевтичній цінності таких зустрічей: Могилянка насправді показує своїм вихованням найкращі зразки тих, хто може називатися елітою суспільства не тільки в Україні, а й у цілому світі. Присмю констатувати, що ця еліта має бажання виходити з могилянцями на діалог, вчити, репрезентувати тон сучасності, спрямовувати в актуальних напрямках, надихати, підбадьорювати, а іноді й заспокоювати. І тут насправді очевидно, до чого варто прагнути. Якого рівня може досягти людина і хто насправді гідний зватися лю-

моментів свого виступу: свобода існує лише як результат дотримання закону, бо є усвідомленою необхідністю. Отже, ми, коли не дотримуємося закону, маємо анархію. І терпимо це цілий наш вік. Наша держава є такою багатою – і землями, і різними іншими природними багатствами, але ще більш багата вона людьми. Ми ж бо маємо таких талановитих людей! Така держава повинна бути могутньою. Основою передумовою для цього є збереження закону, щоб кожному дати те, що йому належить.

«Важливо знати, хто зберігає закон. Зберігає закон людина відповідальна. Людина дозріла, людина, яка вміє думати, яка вміє оцінювати, яка вміє поважати свої права і права інших людей. Відповідальність – це значить не використовувати кожну можливу обставину, щоб забезпечити собі якусь там приємність чи вигоду, але поважати. Коли ми починаємо нехтувати безвідповідально правами інших людей, тоді, може, один із нас є задоволений, а ін-

ший ні. Отже, передумовою справжнього порядку є відповідальність перед законом, відповідальне трактування закону», – говорив кардинал Гузар.

(Продовження. Початок на стор. 2)

Навесні в компанії стартує програма стажування. І студент, який добре зарекомендував себе, має великі шанси стати учасником цієї програми, а в подальшому – співробітником компанії. Нарешті, проєктом передбачено Конкурсну грантову програму студентських робіт «Сучасний роботодавець очима майбутніх професіоналів». Три переможці конкурсу отримають іменні студентські гранти. Для Наукової бібліотеки оформлена річна передплата на Springerlink, а це десь 2 000 наукових журналів одного з найавторитетніших видавництв у Європі – Springer.

— Якого результату ви очікуєте від проєкту?

— К.З.: Компанія прагне зробити великий бізнес більш зрозумілим і доступним для талановитої молоді. Ми віримо, що цей проєкт допоможе студентам правильно застосувати академічні знання на практиці та досягти бажаних кар'єрних вершин. Ми не ставимо за мету залучити їх до роботи саме в нашій компанії, проте вважаємо, що можливість побачити наші високі професійні стандарти та шалену динаміку бізнесу – це той досвід для молодого фахівця, який важко переоцінити.

І.К.: Університетові важливо в процесі зрозуміти ціннісні установки молоді – майбутніх фахівців – їхні потреби в нових знаннях, навичках, вміннях. Тоді ми зможемо знайти оптимальний спосіб, щоб поєднати реальні запити бізнесу та можливості навчання. Студенти протягом тижня виступатимуть у ролі працівників, виконуватимуть реальні завдання, матимуть справжні обов'язки і, звичайно, нести будуть відповідальність за роботу.

Могилянський соціум

Театр — це загадка. Жан-П'єр Баро, французький актор і режисер, у своїй книзі написав так: «У театрі ніколи не виграти, але чим більше в тебе друзів, тим більше в тебе ворогів». Це об'єктивні чинники, адже театр формується на узліссях знищеного самолюбства. Принаймні так стверджував Станіславський. Людина театру — незвичайна; маючи безліч вимірів свого «Я» (писав Маркеса), вона здатна виходити до людей із одним новим життям, яке мусять пережити люди цілком інше. Феномен Стіфа. Отже, про театр сьогодні і про небезпеки, пов'язані з ним, про вічні цінності людини і про людське життя, про Марію Заньковецьку і Габрієля Гарсія Маркеса (в контексті цього горіч-

Лариса Кадірова: «Ми мусимо пішати тим, що живемо в один час із Маркесом»

ного фестивалю «Марія» до 80-річчя великого колумбійця та Міжнародної конференції про вплив магічного реалізму на світову культуру) ми поговоримо в розмові з Ларисою Кадіровою, народною артисткою України, акторкою Театру імені І. Франка, головною художницею ради Кірово-Могилянської академії, членом Комітету з Національних премій України ім. Тараса Шевченка. Цього року, 10 вересня, видатна акторка відзначила свій творчий і життєвий ювілей посеред шляху в тисячу людських сердець, полонених магією театру.

— Ларисо Миколаївно, Ваш театр починався з мрії, з випадковості чи з фатальної заданості ще до того, як Ви дізналися про театр?

— Знаєте, я ніколи не думала, що буду працювати в театрі. Ми жили в маминій рідній сестрині, і це були дуже скрутні часи (правада, мій дід був першим голосом на селі, як мама розказувала. Я ж сама — з роду Конопенків. На Примор'ї (Зелений Клин) було село Черніївка. І мій дід — перший тенор. Це було щось неймовірне. А моя мама сднала навколо себе величезну кількість людей. Боже, які вона влаштувала Нові роки?! Уявіть, пішла до театру і брала там різні костюми, різні личини, в які переодягалася!). Але я не знала, що таке театр, адже на той час не було телебачення, в нас у родині не було нікого з артистів, мама день і ніч гарувала... Але уявіть, мама переповідає, що я у три роки сама сказала, що хочу бути артисткою, не знаючи, що таке театр. Мушу зізнатися, я все життя була трохи осторонь від соціуму, діти мене ніколи не приймали до себе. Мама відслала нас у табори. А діти на мене не

звжали. Це все впливало на мою інтровертність. Я сиділа в кутку і боялася щось сказати, бо думала, що цього не можна і того не можна... Я замикалася в собі і була відчуженою від зовнішнього світу. У школі я вчилася відмінно. З математики була третя у класі, хоч зараз я з математики абсолютний нуль. А школу закінчила з медаллю.

Ось цей момент дикої інтровертності, остракізму, відчуженості від суспільства і, водночас, бажання бути артисткою, вийти на люди, щоб звільнитися від страху, — все це сформувало моє світосприйняття, світогляд, мене як людину і як актрису.

Коли ми переїхали в нове помешкання, навпроти була кімната Оперного театру. В ній жили солісти, режисери цього театру. Звідти я знаю всі опери і до цього часу обоюмою момент перед початком вистави, коли світло ще не погашено, коли тільки настроюють інструменти, щоб ось-ось заграти. Саме цей момент мені нагадує вихід на сцену, коли ти маєш бути інструментом, завдання якого — налаштувати публіку на одиницький лад. Всі приходять у театр із різними уподобаннями, думками, різною енергетикою, і ти починаєш одна їх настроювати на діалог. На співпереживання. На співдіалог. На гармонію думки. Дивовижний симбіоз. Але найбільше це дало мені можливість мріяти, незважаючи на те, що вперше я сказала у три роки про те, що хочу бути актрисою. Все може бути, от моя внучка зараз у три роки — артист-

тонші, потужніші підсвідомі вібрації. Це все дурниця, що людина приходить у театр, щоб почути відповіді на свої «скалярні» екзистенційні запитання. Вона приходить, щоб отримати енергію...

Я все ж таки вважаю, що театр починався з театру на площі. Килимчик розстелявся — і це вже був тасмичний квадрат, куди ти входив і де починалося абсолютно нове магічне життя і стігтворчість із винними силами. Чому всі схилиються перед «Чорним квадратом» Малевича? Та тому, що він втягує тебе туди і ти починаєш співдіяти бозна з чим.

— Але ж «люди культури» воляють про «культурні лиха» посеред безкультурної державної політики?

— Кризи немає. Скільки я живу в театрі, йому віщують смерті; казали і кажуть, що театр у кризі. Але не варто забувати, що це живий організм. Він може перехворіти. І може одужати. Є чудові вистави. Подивіться, з'являються колосальні актори. Проблема в тому, що безкінечні серіали заповнили наш простір, а це знижує мистецьку якість, примушує глядачів, реципієнтів мистецтва приймати низькопробний продукт. Проблема в тому, хто займається формуванням сучасного простору культури. Є абсолютні альтруїсти. Але немає підтримки з боку державних мужів. Чому немає якісного кіно? Бо це мистецтво без фінансового боку не можна поставити на рейки. А серіали — це дрібна пожива, яку, звичайно, не можна порівняти з театром.

Я би поставила проблему ще інакше: чому ми весь час захищаємо себе на своїй землі? Чому ми не говоримо українською мовою, а змушені оберігати державну мову? Чому ми забуваємо, по якій землі ми ходимо? Та, врешті, чий хліб ми їмо?! Чому ми в театрі абсурду. — я лише так можу назвати Верховну Раду, — не чуємо правди! Як може державний муж виходити до людей і не говорити державною мовою?! А, розумієте, від них залежать культурні проекти. Я маю на увазі все те, що зветься культурним простором.

Серіали — низькопробна субстанція, ми на якійсь час начебто замінили вічні цінності грошовими. Стратегія на виживання сьогодні дорівнює стратегії споживання. Гроші не можуть звільнити людину від страху, гроші не можуть дати свободи.

Ось приклад із театру, який, проте, на відміну від грошей, може дати свободу духу. Ви навіть не уявляєте, скільки треба душевної і духовної мужності, щоб зробити цей перший крок до людей із-за лаштунків. А я багато попрацювала в театрі, вже 45 років. Мені й досі страшно виходити, постійно мушу поборювати себе. З цього змагання виходить щось неймовірне, і ось саме це щось я маю довести до глядача.

В театрі ти тримаєш на собі аудиторію. Мало того, що ти повинна зіграти так, щоб гармонізувати всіх, хто прийшов отримати енергію... Бачите, глядачі потребують емоцій й думки. Коли актор починає грати, він настільки оголюється на сцені, що відлучуються всі побутові звички, все штучне, неприродне, те, що стримує людину в лещатах, весь той дріб'язковий намул. Людина робиться оголеною. А від тієї оголеності режисері пам'яті, підсвідомості, якщо хочете, навіть інтуїції таке видають на-гора, про що ти ніколи не думав. І це не генетична пам'ять, а щось більше, що є у світі, але чого ми не здатні в житті відчувати, це та (Завершення на стор. 8).

Актуально

27 серпня до Національного університету «Києво-Могилянська академія» відбувся візит Міністра закордонних справ Великої Британії лорда Девіда Мільбенда (David Miliband). Зустріч проходила в Конгресивній залі Староакадемічного корпусу. Виступ Міністра закордонних справ мав назву «Europe, Ukraine and Russia, and the Choices We All Face Going Forward».

З 1989 до 1994 року Д. Мільбэнд був науковим співробітником Інституту досліджень політики (Institute for Policy Research, IPPR). Дати обіймав посаду секретаря Комісії соціальної справедливості. Коли в 1994 році лідером лейбористів був обраний Тоні Блер, Мільбэнд одержав місце керівника стратегічного відділу в його канцелярії. Він став одним із авторів концепції нового лейборизму. Після перемоги лейбористів на виборах 1997 року Мільбэнд очолив стратегічний апарат прем'єр-міністра. В червні 2001

Девід Мільбэнд: «...Ми не забули про наші зобов'язання перед вами»

року він успішно балотувався в Палату громад британського парламенту. 2005 року став міністром місцевого самоврядування в підпорядкуванні віце-прем'єра Джона Прескота. У травні 2006 Мільбэнд очолив міністерство продовольства, навколишнього середовища й сільського господарства.

Улітку 2006 року виступив із публічною критикою ізраїльської поєдиної операції проти ліванського угруповання «Хізбалла»: це йшло врозріз із лінією Блера, який у ході конфлікту підтримував Ізраїль. 24 червня 2007 року Браун здобув перемогу на партійних виборах і 27 червня замінив Блера у кріслі глави уряду. Як і проголошували журналісти, в новому складі кабінету Мільбэнд став міністром закордонних справ. На цей пост він був призначений 28 червня. Головним завданням Д. Мільбенда в його новому кабінеті називали врегулювання ситуації навколо Іраку. Як і Браун, новий Міністр закордонних справ виступав за якнайшвидший вивід британських військ із цієї країни. На початку свого виступу у стіпах Могиляки Д. Мільбэнд сказав: «Я хочу донести до Вас під час свого візиту одну просту думку: ми не забули про наші зобов'язання перед вами».

Візит британського Міністра відбувся в розпалі резонансної заяви Президента Росії Дмитрія Медведєва від 26 серпня про те, що Росія готова визнати незалежність Абхазії та Південної Осетії. В такій спосіб Росія стала першою країною у світі, яка визнала правомірним визначати долю іншої країни всупереч світовому законодавству, всупереч міжнародному праву, всупереч волі грузинського народу. Незважаючи на те, що подібний крок фактично означає початок «холодної війни», Росія вирішила, що для неї ця

війна не становить небезпеки. Головне — показати, що імперія за всіх часів залишатиметься імперією. І нехай проливається кров, нехай гинуть ні в чому не винуваті люди, діти, матері, але кров'ю імперія мусить ствердити свою владу на тих територіях, які ще порівняно недавно були територією великого Радянського Союзу. Сімнадцять років так нічому й не навчили. Замість Сталіна тепер торжествує Путін, і навіть роль маріонеткового президента також знайшла свого спадкоємця.

Звичайно, що ця політична ситуація не може залишатися осторонь від європейської спільноти. Ясна річ, що відповідати силою на силу, війною на війну в XXI столітті — особливо страшно. Ми навіть не можемо уявити тих наслідків війни, що можуть чекати сьогодні, в добу, коли одне натискання на кнопку воєнної системи може знищити чверть планети. І якщо хтось, маючи у свідомості кадри з радянських фільмів про чесноти війни і доблесть воїнів, вважає, що війна сьогодні

— це також спосіб перевірити свою гідність, то він дуже помиляється. Тепер не буде кому її перевіряти. Системи масового знищення, атом, використані у воєнних цілях, за мить перетворять місто чи навіть країну на атомну пустелю. І сьогодні, говорячи про війну в Грузії, про «холодні протистояння», не варто забувати, що навіть за цей час серпневих боїв на нашій планеті не стало тисяч невинних людей, дітей...

Але, на жаль, поряд із монстром часто важко думати про милосердя. Як зазначив під час свого виступу Міністр закордонних справ Великої Британії, сьогодні, напевно, потрібно формувати потужну систему підтримки і спільного захисту від ворога, який упродовж століть вважає, що все, що не належить йому, є воєвничим, небезпечним, а тому Карфаген має бути зруйновано. І ніхто не захистить планету від божевільних царків, які загарбують владу і перетворюють державу на некро.

Безперечно, з цієї тезою можна не погодитися, мовляв, подивіться на росіян: вони люблять свого президента, вони мають багато привілеїв і соціальних гарантій, вони живуть у сильній і захищеній країні. Але на що подібна та країна, в якій людина не відчуває своєї власної незалежності і навіть не намагається її відчувати, відчувати природно, як чисте повітря? На що перетворюється країна, яка прагне диктувати світові свої вимоги, бо звикла поводитися так зі своїми громадянами, які мають або потурати всьому, що скаже і зробить великий цар і Бог (тобто президент), або ж сьогодні, в час XI століття, на них можуть чекати до болі знайомі це з XX століття репресії? Чи є ця країна вільною внутрішньо, духовно? Чи готова ця країна бути політичним гравцем на світовій арені, бути реальним членом великої вісімки, якщо вона не мислить категоріями свободи і ліберальності політики, справжньої демократії, а не прихованої тиранії та авторитаризму. Чи може країна зрозуміти іншу країну, в якій до влади внаслідок народного невдоволення прийшла інша людина, яка змістила символ імперської незрушності для Москви в Грузії? Та й не варто, звичайно, забувати, що конфлікт

на грузинських землях — проблема не одного... сторіччя. І натомість за весь цей час до збройного протистояння підіймувалася країна, яка не має нічого спільного з розумінням суті проблеми на грузинських землях, але яка вважає, що імперія має право втручатися в життя інших і знищувати негідних?!

У своєму виступі Д. Мільбэнд закликав до розуміння того, що зараз Грузія вирішила стати осередком демократії в тому регіоні, для якого європейські демократичні цінності дуже далекі. Варто збагнути, що процес становлення демократії, реальної, а не штучної, — досить довгий і складний. Але Грузія зробила вкрай багато для того, щоб ствердитися у своєму екзистенційному виборі. Так само, як і Україна. Ми з вами можемо переконалися, що перехід до демократичних цінностей не відбувається миттєво, не відбувається за сімнадцять днів і, звичайно, не завершується після революції.

Британський міністр зазначив, що для того, щоб повернути країну до Європи, привести до європейських цінностей, потрібно мати сильного лідера. Д. Мільбэнд зауважив, що «ми були з вами під час Помаранчевої революції, коли Україна здобувала своє право на демократичний вибір. Тепер ми не маємо забути про наших друзів, які також потребують допомоги».

Наприкінці свого виступу Міністр сказав, що розуміє, наскільки міцними були і залишаються досі контакти між Україною та Росією, і це, звичайно, природно. Інша річ, на чому наголосив британський парламентарій, те, що Україна не має забувати і про свою європейську історію, яка передувала імперському силовому приєднанню з боку дружнього «північного брата».

Європа має реальні сили допомогти Україні ствердити демократичні цінності, навіть попри агресію з боку того ж таки «північного сусіда».

Залишається вірити, що питання про зближення України з Європою не залишиться порожнім сло-

вами. Безперечно, тій таки Британії наразі потрібно зробити вкрай багато для того, щоб ЄС прийняв Україну до себе на рівних, розуміючи, що насправді Україна завжди була в Європі. Одним із найбільш важких питань у цій ситуації залишається питання щодо визнання голодомору в Україні геноцидом, адже й досі Британія, на превеликий жаль, цього не зробила. Здається, що це так само природно, як і визнати те, що Грузія сьогодні стала на складний шлях демократичних цінностей, не боячись воєнного дихання дракона. Хоча ні, і справді, не варто нікого і нічого демонізувати.

Насамкінець Міністр Мільбэнд зазначив: «Я мав розмову з Президентом та прем'єр-міністром. Для нас на Заході також постало вибір. Не підтримувати холодну війну. Але бути чесними щодо політики утвердження миру...».

Дмитро Дроздовський,
МП-1 "Філологія"

Світ очима могилянця

Початок нового навчального року, як це найчастіше буває, приніс багато вражень, емоцій, радісних зустрічей, і – сподівів. Повернувшись до alma mater, побачивши друзів, відчувши себе вдома, «в своїй тарілці», хочеться поділитись останніми новинами. І, безперечно, цікаво почути одне від одного розповіді – хто де відпочивав і чим займався. Автор цих рядків теж має що розповісти, тому запрошує читача трохи поамандрувати туди, звідки сам щойно повернувся – так би мовити, гарячими слідами...

Йдеться про «серце Європи» – Чехію, як її колись метафорично змалював художник доби Відродження. На світі, безперечно, ще залишилися місця, де замирає час, і в оточенні із трьох боків горами, помережані долинами й лісами Чехії так само є ці місця. Широка, простора красотища, чисте небо, різнокольорові поля пішениці, ячменю та хмелю, вузьенькі вулички, залюднені туристами міські площі, величні храми, збудовані в усіх відомих архітектурних стилях – усе

Чехія: своя серед своїх

це створює неповторну палітру вражень і залишає місце для роздумів про якісь глобальні матерії, простіше кажучи – підбурює пофілософствувати.

Однак повернімося до хронології – так буде цікавіше подорожувати. Та й несправедливо було б оповідати тут про саму лише Чехію, адже мені й двом моїм супутникам протягом останнього тижня літа пощастило побувати одразу в трьох країнах Європи – в Чехії, Польщі й Німеччині. Тож почнемо з Польщі, оскільки перша значна зупинка була саме там. І не десь, а в Кракові – стародавньому, багатолітньому центрі культурного й політичного життя Польщі. Середньовічне місто, яке колись було столицею Речі Посполитої, сьогодні перетворилось у невелике містечко, але зберегло неповторне культурно-історичне тло, яким так пишаються поляки, захоплюються європейці і цікавиться весь світ.

Краків має свій неповторний шарм і вабить око старовинними вежами, мурами, брамами соборів і оборонних споруд. Величний Маріяцький костіол, кругла фортеця Барбакан, написи загинулою тут і там (був один на бруківці, просто під ногами), гостинні італійські дворики на Вавелі, старовинні герби княжих родів, затишне подвір'я центрального корпусу Ягеллонського університету з химерами й астрономічним годинником, собор святих Петра й Павла – такий Краків запам'ятовується швидко, легко й надовго. Стіни середньовічних будівель викладено червоною цеглою і потужним камінням, і це теж сприяє зануренню в тогочасну атмосферу. Вішнем таких екскурсій і відповідних вражень від старого міста можна сміливо назвати кам'яну скульптуру Смока – дракона, що час од часу «дихає» вогнем за допомогою спеціального апарату. Погворя з давньої легенди про заснування Кракова завармерла і постійно привертає увагу туристів, не втрачаючи при цьому свого символічного значення і любові до неї місцевих мешканців. Так місто й живе – спочиваючи на лаврах. Славне минуле Кракова вабить і заворожує, а погожі дні

й тихі безвітряні вечори заохочують лишитися на довший час.

Однак наш автобус довго не затримувався на одному місці, і ми з Кракова потрапили до іншої польської легенди – соляних шахт у Велічці. Ціла мережа шахт, що залягають на глибині понад 900 м під землею, розкриває давню історію соляного промислу в Речі Посполитій. Сіль, що її тут видобували протягом століть, сьогодні недорого коштує; раніше ж вона була на вагу золота, і сам король наглядав за цим видом промислу – адже цей ресурс був стратегічно важливим. Тож монарх, як міг, стежив за тим, аби ніхто не крав сіль, а шахтарям щедро платив і дозволяв їм виходити на пенсію раніше, ніж представникам решти професій. Найцікавіше те, що під землею Велічки – не просто мережа шахт, а ціле місто. Крім власне покладів солі, довгих коридорів і підземних ліфтів, там розташоване ціле підземне місто із соляними стінами й стелею. Прохолодне (температура в шахтах сягає 12-14 градусів тепла) і свіже повітря просякнуте запахом деревини й солі. Воно дуже корисне, тому цим повітрям лікують хво-

роби різних систем організму. Там багато скульптур із солі: тут і там можна натрапити на фігурки шахтарів і тяглових коней, при вході до однієї з шахт відвідувачів зустрічає гігантська статуя Миколая Коперніка, а на глибині понад 100 м неподалік підземного озера стоїть знаменитий маршал Юзеф Пілсудський – ясна річ, теж із солі.

Однак скульптури – далеко не найцікавіше в цих шахтах. Справжньою окрасою цього підземного світу, мабуть, варто назвати... церкву. Величезна зала з соляною лостою, розп'яттям, вівтарем і невеликим узвишсям, на якому сидить сам Іван Павло II.

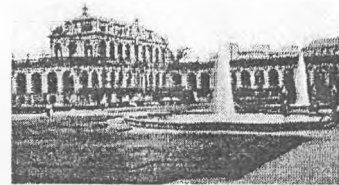
Ми хотіли зостатися, та довелося залишити Велічку і Польщу взагалі – нас попереду ще чекало багато пригод. Звичайно, найбільшою з них була Прага – нинішня столиця Чехії, місто живописних вузьких вуличок, середньовічної готики, затишку й романтики. Свого часу це місто було столицею австрійської монархії і резиденцією імператора; а власне Богемія впродовж багатьох десятиліть була житницею для монархії і зберігала свій особливий статус. Останній регламентували численні закони, декрети та інші законодавчі акти ще з часів глибокого середньовіччя. З XIV століття землі чеської корони приєднано до австрійського ерцгерцогства, і цей політичний конгломерат, разом із Угорщиною, Словаччиною та Східною Галичиною, проіснував із поперемінним успіхом аж до 1918 року.

Прага створює враження міста-мегаполісу. Прага дуже різна: її райони, як і належить давньому місту, зберегли свої назви і навіть нумерацію. Крім того, кожен із цих районів має свою неповторну комбінацію архітектурних стилів. Наприклад, Градчани (на півночі міста) «живуть» у XIX столітті, бо більшість будинків у цьому районі зведено саме тоді. Але там саме височить давній духовний символ Праги – собор св. Віта. Готичні арки, готична скульптура поряд із собором і готична ж така фреска над входом до храму – усе свідчить про те, що тут криється дух середньовіччя. Це

місто можна назвати «містом живої пам'яті» – на кожному кроці можна натрапити на живу історію...

Ми провели в Празі чотири дні, однак Чехія для нас лише починалась, і, відкривши для себе таємниці її столиці, ми мали їх здавна використати. Мандрівка тривала, і на черзі були Карлові Вари (німецькою – Карлсбад). Це невелике курортне містечко на північному заході країни, яке теж здобуло свою славу і протягом десятиліть користується неабияким попитом у туристів із Європи й Америки; це земля мінеральних і термальних вод, що її здавна використовували для лікування багатьох хвороб. Тут відпочивали чеські королі (вони ж – імператори Священної Римської імперії, пізніше – правителі австро-угорської монархії). В першій половині-середині 70-х років у Карлових Варах знімали добре відому на пострадянських просторах кінокартину «Сімнадцять миттєвостей весни». Напевне, ці місця вибрали для зйомок не випадково: під час обох світових воєн тут лікувались поранені німецькі та австрійські офіцери. Нині тут живуть нащадки антексера Яна Бехера, який створив рецепт знаменитого лікарського бальзаму – так званої «бехеровки», постійною на суміші трав. В місті є навіть окремий музей, присвячений цьому папою та його творчості. Прогулюючись містом, можна відчутти аромат вафель – у Карлових Варах майже на кожному кроці є кондитерські, звідки рідко виходять без смачного сувеніру.

До кінця нашої подорожі було ще далеко, і ми подорожували собі далі. Відповідно до програми туру, ми кілька годин провели у Дрездені, столиці федеральної землі Нижня Саксонія. З усіх міст, де ми побували, Дрезден особливо вражає – по суті, ти опиняєшся сам-на-сам із таким собі «муляжем». Мабуть, нема особливої потреби переповідати, що сталося і чому місто практично повністю побудоване заново. Натомість не можеш надивуватись із людської жорстокості, яка коїть найжахливіші злочини проти своїх-таки, людських, створінь. Але війна минула, від страшних для мешканців Дрездена

події минуло понад шістьдесят років, а факт лишається фактом – місто, завне так гарне, спокійне та затишне, лише до 70-х років відновилося з руїн і набрало свого історичного вигляду. Шкода, але воно в XX столітті перетворилось, по суті, в символ попередження – попередження про жахи війни...

Так закінчилась наша мандрівка Чеською Республікою. Вона була сповнена того, що називають приємними спогадами. Однак там було місце і шапоблизовому мовчанню, і глибоким роздумам, і радості від споглядання вузьких вуличок, величних храмів та стареньких пивних ресторанів. Хочеться туди повернутись – хоча б тому, що українців із чехами щось таки поєднує...

Іван Жежера, ФГН-4

Подія

«Як відома науковці публікують результати своїх досліджень, щоб засвідчити свої права на ці дослідження, а також, щоб дати можливість іншим дослідникам ґрунтуватися на вже досягнутих результатах. Серед вагомих аргументів щодо недосконалості традиційної системи поширення наукової інформації, передусім через друковані журнали: неоперативність (стаття «чекас» публікації від 6 до 12 місяців), висока вартість і низькі тиражі журналів.

Особливо актуальною проблемою дешевої та оперативної комунікації для наукової спільноти є в Україні, з огляду на її значну ізоляваність від світової науки. З приблизно 1300 наукових журналів, що видаються в Україні, лише 19 висючені в бази Інституту наукової інформації Томпсона, а отже мають індекси цитування та імпаکت-фактори. Більша частина вітчизняних наукових часописів до того ж мають мізерні накладні та загалом систему розповсюдження тощо. З появою Інтернет-технологій у нас з'явилася можливість здолати ці проблеми.

еКМАIR: Новий електронний архів НаУКМА

Рух відкритого доступу власне і «народився» із появою можливостей електронних публікацій, і остаточно оформився у так званій Будапештській ініціативі відкритого доступу (BOAI) в 2001р., - розповідає віцепрезидент з інформаційного забезпечення, директор Наукової бібліотеки НаУКМА Тетяна Ярошенко. Відкритий доступ - можливість зробити результати наукових досліджень вільно доступними он-лайн для всієї наукової спільноти. Ініціатива проголошує основні принципи використання нових можливостей електронних видань для забезпечення широкого доступу та обміну думками науковців, враховуючи разом з тим важливість збереження рецензування, дотримання авторського права. Відкритий доступ працює за принципом покриття всіх витрат за рахунок автора чи його інституції і потім - безкоштовного доступу всіх бажаючих, на відміну від наявних моделей через організацію передплати (коли кошти покриваються тим, хто хоче отримати інформацію).

Відкритий доступ реалізується через дві стратегії: журнали відкритого доступу (і таких справді авторитетних наукових реферованих видань вже зареєстровано понад 3500 в світі), та відкриті електронні архіви (тематичні чи інституційні репозитарії, яких вже нараховується понад 1200 в 57 країнах світу). Рух активно підтримують академічні громади світу, Європейська асоціація університетів схвалила впровадження цих проектів та зазначила їх особливу важливість.

НаУКМА підтримує рух відкритого доступу і через переведення в електронну форму наших двох друкованих наукових видань («Наукових записок НаУКМА» та «Магістеріуму»), які вже доступні через наш сайт (щоправда з періодом ембарго - річної чи дворічної заборони доступу до нових чисел, який, сподіваємось, рідколегі тематичних серій все ж скасується). Другий важливий проект у цьому - Електронний архів Національ-

ного університету «Кієво-Могилянська академія» - еКМАIR - (Electronic Kyiv-Mohyla Academy Institutional Repository)

<http://www.library.ukma.kiev.ua/dspace/>

Архів наконичус, зберігає, поширює та забезпечує довготривалий, постійний та надійний доступ до наукових досліджень професорсько-викладацького складу, співробітників та студентів Університету». Метою створення архіву є забезпечення середовища, що дозволяло б науковим підрозділам університету, співробітникам та студентам легко розміщувати наукові дослідження в електронній формі в надійний та добре організований архів і стимулювати та забезпечувати відкритий доступ до їхніх наукових досліджень. Будь-який науковий підрозділ НаУКМА, як то факультет, кафедра, центр, інститут, програма, дослідницький центр чи інша наукова група або особа, що займається та продукує наукові роботи, має можливість створити спільноту, сфокусовану на наукових матеріалах свого підрозділу. В межах спільноти можна створювати окремі колекції, щоб виділити особливі аспекти роботи підрозділу. Усім

користувачам архіву, що розміщуватимуть (самоархівуватимуть) свої наукові матеріали, гарантується захист їхніх авторських прав. Дослідження, результати якого публікуються, мусить бути повністю або частково проведене чи фінансоване університетом, будь-яким його підрозділом, співробітниками чи студентами. Студенти магістеріуму можуть розміщати роботи в ІР за рекомендаціями членів спільноти.

Пілотний проект стартував у НаУКМА в липні минулого року, і наразі нараховує лише 59 архівованих примірників (наукових статей, презентацій, доповідей на конференціях, методичних та навчальних матеріалів, нещодавно з'явилися 2 магістерські роботи), але кількість завантажень цих матеріалів - 7.586 свідчить про досить високий ступінь їх використання та важливість цього проекту. Найбільша кількість завантажень (понад 500) - у публікації п.Орла Є.(ФЕН), понад 100 - для публікацій наших викладачів С.Ісаєва, К.Сігова, В.Якушика, О. Дорошенка та ін. В електронному архіві НаУКМА вже зареєстровано кілька наукових спільнот - Факультет економічних наук, окремо кафедри культурології, екології, політології, мережних технологій, Центр європейських гуманітарних досліджень, наукова бібліотека; окремо зареєстровано спільноти для публікацій наших випускників (вже розміщено одну роботу). Розміщення своїх публікацій в архіві - нескладна процедура, детально описана у відповідній інструкції.

Детальнішу інформацію можна отримати також власне на сайті електронного архіву чи/та за с-поштою директора бібліотеки. Ми впевнені у важливості такого проекту, враховуючи нові можливості підвищення репутації та престижу НаУКМА через вільне та оперативне поширення наукових публікацій.

Матеріал підготувала
Т. О. Ярошенко, віцепрезидент із інформаційного забезпечення,
директор наукової бібліотеки

Проекти

8 вересня відбулася презентація планів і проектів Центру польських та європейських студій НаУКМА на 2008-2009 р. У заході взяли участь Надзвичайний та Повноважний посол Республіки Польща в Україні пан Яцек Ключковський, студенти та професори Могилянки.

У вересні Центр польських та європейських студій відбулися і відбудуться такі заходи:

Цикл відкритих лекцій і публічних дискусій

16 вересня, 16.30 - «Україна - це...?»: Чернівці, модератор дискусії Надія Даниш;

23 вересня, 16.30 - Одя і місто: картинка з вікна автобусу, доц. Ольга Гурова, Європейський університет у Санкт-Петербурзі;

24 вересня, 16.30 - Датування міст як проблема історичної урбаністики: європейський та український

досвід. Круглий стіл. Співорганізатор - Інститут суспільних досліджень. За участі: проф. Ярослава Верменича, к.і.н. Володимира Маслійчука, к.і.н. Андрія Нортнова, к.і.н. Олега Репана;

29 вересня, 16.30 - Пороzumіння під знаком Культури, проф. Богдан Осадчук.

Про що мова? (цикл презентацій видавничих новинок):

17 вересня, 16.30 - Тамара Ігнаторова «Література і кіт»

18 вересня, 17.00 - «Війна переможців і переможених»: слово «Україні модерній»

Усі заходи відбуваються в приміщенні Центру за адресою: вул. Волоська 10, підвал 6 корпусу, тел. 425 13 51, e-mail: cpeu.studies@gmail.com

(Продовження. Початок на стор. 4).

духовна оболонка, той емпірей, що є над кожним із нас. І цього неможливо навчити. Я можу відкрити нові рівні для сприйняття, але далі людина через інсайт має це все відчутти своїм серцем і розумом. Тоді це по-справжньому. І тоді те, про що вола переповідаємо людям, які прийшли подивитися, буде реальністю, але магічною реальністю, як у Маркеса.

— *Ларисо Миколаївно, а все ж таки, яким є Ваше бачення державної політики з питань культури сьогодні? Чи здається щось змінилося новий міністр культури і туризму Василь Вовкун?*

— Не хочу зразу когось судити. Я знаю Василя Вовкуна давно. Бачила його вистави і сподіваюся, що людина, яка любить Україну, зможе щось зробити. Я вважаю, ті, хто приходить на верхівку, мусять формувати тих, хто буде репродукувати їхню думку, енергію.

З 23 до 28 вересня в Києві відбувся Міжнародний фестиваль мововистав «Марія». І цього року його присвячено 80-річчю Габрієля Гарсія Маркеса. Ви тільки уявіть, що відкрили нам ця людина?! Магічний реалізм. Це і фантастика, і магія, і реальність. Зараз в Україні ми живемо в ситуації магічного реалізму. Ніхто, крім України (принаймні на теренах Східної Європи), не згадав про Маркеса. Я планую провести не лише фестиваль, а й міжнародну конференцію, у якій візьмуть участь латиноамериканці зі США, Чилі, Мексики, Китаю, Великобританії, Росії і, звичайно, України (академік М. Жулинський, професори О. Пронкевич, І. Оржицький, перекладач Маркеса українською Г. Грабовська та інші). Фестиваль відбудеться вже традиційно на сцені Театру ім. І. Франка, фактично це перша театральна сцена України. Фестиваль має назву «Марія» на честь української акторки Марії Заньковецької, перед ім'ям якої я відчуваю відповідальність і обов'язок.

Розмову пів Дмитро Дроздовський,
МП-1 «Філологія»

25 вересня у приміщенні Музею української звитяги НАУКМА відбулося відкриття виставки «Український періодичний самвидав і неформальна преса 1964-1991 рр.»

Серед її організаторів -
Головне управління культури і мистецтв
Київської міської державної адміністрації,
Київський Медіа Холдинг,
Наукова бібліотека НАУКМА,
Музей української звитяги НАУКМА,
Центр юдаїки НАУКМА,
Центр європейських досліджень НАУКМА,
Видавництво «Дух і літера»

В основі виставки – колекція журналіста Вахтанга Кініані та зібрання бібліотеки НАУКМА, а також окремі видання, передані на виставку Т. Возняком, І. Зісельсом, С. Одаричем, О. Пограничним та ін. На виставці буде представлено періодичний самвидав 1960–70-х рр та неформальну пресу 1980-х – початку 90-х рр., а також часописи, які випускалися українцями за кордоном. Найбільш знакові видання: «Український вісник» В. Чорновола, «Поступи» О. Кривенка, «Голос відродження» С. Набоки, «Наша віра» С. Сверстюка, «Євангелія» Ірини та Ігора Калинців. Виставка триватиме до 25 листопада.

Публікації

Ігор Пасічник: «Сучасний ректор в Україні – це, в першу чергу, менеджер» // День. - №155. - 2008. - 2 вересня.

Інф. «Ломоносов із Могилянки» // Україна молода. - №166 - 2008. - 2 вересня.

Інф. Аналітичний щоденник поразок і перемог української держави // День. - №157. - 2008. - 4 вересня.

Інф. Перевидано праці Джеймса Мейса. Презентація у Видавничому домі // Слово про освіту. - №36. - 2008. - 4-10 вересня.

Ігор Лосєв. Притулок «немирних контррабандистів» // День. - №158. - 2008. - 5 вересня.

Інф. «Натюрморт із самоваром». Московська міжнародна книжкова виставка-ярмарок // Україна молода. - №167. - 2008. - 9 вересня.

Інф. Сто п'ятдесят вікон у світ. Нова книга Ігоря Качуровського побачила світ у Видавничому домі // Літературна Україна. - №35. - 2008. - 11 вересня.

Ігор Лосєв. Сезон полювання на демократичну інтелігенцію? // День. - №163. - 2008. - 12 вересня.

Інф. У вузах навчатимуть основ споживчих знань // Голос України. - №173. - 2008. - 12 вересня.

Інф. Друге повернення Джеймса // День. - №164. - 2008. - 13 вересня.

НаУКМА в інформаційному просторі

Інф. Маршрут до Марксового «царства свободи» конкретизували сучасні соціологи // Дзеркало тижня. - №34. - 2008. - 13 вересня.

Дмитро Дроздовський. Лариса Кадирова: «Зараз в Україні ми живемо в ситуації магічного реалізму» // Дзеркало тижня. - №34 (713). - 2008. - 13 - 19 вересня.

Інф. Книжковий дощ над містом Лева // Молодь України. - №67. - 2008. - 16-17 вересня.

Інф. Києво-Могилянська академія стала зоною, вільною від куріння // День. - №166. - 2008. - 17 вересня.

Дмитро Дроздовський. Лариса Кадирова: «Ми мусимо пишатися тим, що живемо в один час із Маркесом» // День. - №171. - 2008. - 25 вересня.

Михайло Виницький, Володимир Моренець. Законопроект ВАК «Про атестацію...» — біг на місці // Дзеркало тижня. - №36 (715). - 2008. - 27 вересня — 3 жовтня.

Дмитро Дроздовський. Сподіваюся на Тебе...» Софії Майданській — 60 // Дзеркало тижня. - №36 (715). - 2008. - 27 вересня — 3 жовтня.

Ефіри

1 вересня. 19-00. 5-й канал. Репортаж про Посвяту у студенти НАУКМА.

1 вересня. 19-00. Радіоканал «Голос Києва». Інтерв'ю Президента НАУКМА С.Квіта. Репортаж про початок нового навчального року.

14 вересня. 16-10. УТРК. «Громадянське суспільство: кроки зрілості». Випуск програми присвячений НАУКМА. 23 вересня. 18-30. 21.30. Телеканал «Сіті». Інтерв'ю віце-президента з навчальної роботи А.Ф. Бурбапа.

Інтернет – простір

1. Про могилянців та могилянці про...

UKMA Library * Book

Наступ на Москву... української книги (Про участь Видавничого дому «Києво-Могилянська академія» у роботі XXI Московської міжнародної книжкової виставки-ярмарку) // Український формат – 1 вересня 2008 року. <http://format.ua/index.php?go=News&in=view&id=1927>

Хотят ли русские войны (Коментар наукового директора Школи політичної аналітики НАУКМА Олексія Гараня щодо напруженої політичної ситуації в Росії) // Сегодня – 1 вересня 2008 року. <http://www.segodnya.ua/news/12060769.html>

Так ли уж единя «неделимая» Россия? (Стаття доцента НАУКМА Ігоря Лосєва стосовно можливого територіального розпаду Російської Федерації). // Українська правда - 1 вересня 2008 р. <http://www.pravda.com.ua/news/2008/9/1/80567.htm>

Кальян вместо сигарет? (Коментар експерта з податкової політики Школи політичної аналітики НАУКМА Сергія Старицького стосовно збільшення Верховною Радою «цигаркового» акцизу) <http://gazetao.odessa.ua/country/2008/09/03/082924.html>

Експерты: Досрочные политические выборы на Украине – будут (Коментар наукового директора Школи політичної аналітики НАУКМА Олексія Гараня стосовно ймовірності розпуску

Верховної ради та призначення позачергових парламентських виборів). http://kpinews.com/kiev_topic11_14971.html // Подробности - 4 вересня 2008 року

Україні потрібна нова стратегія безпеки! (Коментар наукового директора Школи політичної аналітики НАУКМА Олексія Гараня під час роботи круглого столу на тему «Війна на Кавказі: чи потрібна Україні нова стратегія безпеки»).

<http://dif.org.ua/ua/events/105/> Фонд Демократичні Ініціативи -- 1 вересня 2008 року

Складено рейтинг найпрестижніших шкіл України (Гімназія «Києво-Могилянський колегіум» м. Києва посіла 7 сходинку). <http://www.osvita.org.ua/news/38706.html> // Журнал «Житомир» - 1 вересня 2008 року.

Докладніше дивіться на сайті НАУКМА www.ukma.kiev.ua/ НАУКМА в медіа.

